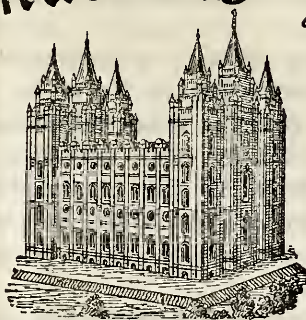
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. 15 December 1903. 52 Aargang.

Silo.

Af Præsident Anthon H. Lund.

„Thi gaar dog til mit Sted, som var i Silo, hvor jeg lod mit Navn bo i Begyndelsen, og ser, hvad jeg har gjort ved det for mit Folk Israels Ondskabs Skyld" (Jerem. 7: 12-14).

Der findes næppe et Sted i Palæstina, uden at der knytter sig hellige Minder dertil, Minder, der staa som et Monument om Profetiernes Fuldbyrdelse. Et af de gamle Steder er Silo. Det gjenkalder mange interessante og skjæbnerige Begivenheder, som tildroge sig der.

Skjøndt Silos Beliggenhed var ukjendt fra Jeroboams Dage indtil det 20 Aarhundrede, er der desuagtet faa Steder, hvis Beliggenhed er mere nøjagtig beskrevet:

„Se, der er Aar for Aar Herrens Højtid i Silo, som ligger norden for Bethel, mod Solens Opgang, paa den alfare Vej, som gaar op fra Bethel til Sichem, og sønden for Lebona" (Dom. Bog 21: 19).

Da Israels Børn havde holdt deres mirakuløse Indtog i Canaan og i en Række Slag overvundet mange Byer og givet 31 Konger deres Banesaar, samledes hele Israels Hær ved Silo, og den afgjørende Deling af det forjættede Land foretoges mellem de Stammer, som ikke havde faaet deres Arvedel.

„Saa kastede Josva Lod for dem i Silo, for Herrens Ansigt; og Josva delte der Landet for Israels Børn, efter deres Afdelinger" (Josvas Bog 18: 10).

Det er et mærkeligt Faktum, at skjøndt denne Deling foregik paa den Maade, at Josva kastede Lod for dem, saa fik dog enhver Stamme

sine Landemærker paa det selvsamme Sted, som Patriarken Jakob saa tydeligt profeterede om, da han udtalte sin Velsignelse paa hver af sine Sønners Hoved.

Israels Vandringer ophørte, og Tabernaklet blev for bestandig opreist i Silo. Det indeholdt Pagtens Ark og det Allerhelligste. I Helligdommen var Herrens Herlighed bleven tilkjendegivet paa en saa gribende Maade, at der hos Folket ikke kunde være Rum for Tvivl med Hensyn til den Almægtiges Kraft. En Sky havde hvilet over den om Dagen og en Ildstøtte om Natten. Naar Skyen dækkede den, slog Folket Lejr; naar den løftede sig, vandrede de videre. Hvor vidunderligt ledte ikke Herren sit udvalgte Folk!

Næsten 40 Aar efter, at Tabernaklet var bleven opført i Silo, indtraf en Begivenhed, som gjenkalder Mindet om Sabinerindernes Rov og ligeledes om de lamanitiske Døtres Bortførelse ved Magt af Kong Noahs ugudelige Præster.

Ved en afskyelig Forbrydelse, der blev begaaet af Mænd af Benjamins Stamme, og paa Grund af Stammens Uvillie til at overgive Forbryderne til en retfærdig Straf, var det ikke langt fra, at hele Stammen var bleven ødelagt. De elleve Stammer forenede sig mod Benjamiterne, og skjøndt de kjæmpede med den største Tapperhed, bleve de dog tilsidst fuldstændig slaaede af deres overlegne Modstandere. Kun nogle faa Hundrede Mænd lodes tilbage af den en Gang saa folkerige Stamme. Det hele Folk var bleven saa forbitret paa dem, at de havde svoret ikke at give deres Døtre som Hustru til Nogen af Stammen.

Da Kampen var endt, og Folket forsamlede sig i Silo, blev det fyldt med Kummer og Sorg ved Tanken om, at der manglede en Stamme, og at den sandsynligvis vilde blive udslettet. Da angrede de den Ed, de havde svoret, men en Ed var hellig for dem, og de vovede ikke at bryde den. Folket fra Jabes i Gilead havde nægtet at møde under Vaaben med Israel og havde derved paadraget sig Sejrherrernes Vrede. De sendte tolv Tusinde af deres Stridskræfter imod dem og ødelagde dem undtagen fire Hundrede unge Jomfruer, som bleve overgivne til Benjamiterne, men da dette Antal ikke var tilstrækkeligt, blev der givet de øvrige et Vink om, hvorledes de kunde erholde Hustruer, uden at Folket brød sin Ed. I en Dal østen for Silo vare Pigerne paa dette Sted vante til paa den aarlige Højtid for Herren at danse. Rundt omkring Stedet var der store Vingaarde, i hvis tætte Løv to Hundrede Benjamiter skjulte sig.

Uden at ane nogen Fare, kun opfyldte af Glæde over at skulle fejre Festen og deltage i Dansen, forlode de unge Piger Silo og samlede sig paa det højtidelige Sted. Harpens og Sangens glade Toner, blandet med Tamburinens Klang, høres. Pigerne, klædte i festlige Dragter, træde yndefuldt Dansen; deres hele Væsen pulserer med Musiken. For dem er

det en ren og uskyldig Glæde — en Højtideligholdelse af Dagen. De tro, de ere alene. De ane ikke, at unge Mænd i Nærheden fortrylles af deres Ynde. Da ses der pludselig i Vingaarden et Mylr af Folk. Benjamiterne springe ind paa den indviede Jord. Skrig og Klage fra de unge Piger nytter ikke.

„Og Benjamins Børn gjorde saaledes, og toge Hustruer af deres Tal af dem, som dansede, hvilke de røvede, og de gik og kom tilbage til deres Arv, og byggede Stæderne og boede i dem."

Israels Mænd tilfredsstillede de berøvede Forældre i deres Vrede; Benjamiterne bleve bevarede i Fred, og Stammen formerede sig snart igjen.

Opbyggelsen af Tabernaklet i Silo gjorde Staden til en meget vigtig Plads. I fire Hundrede Aar vedblev det at være Helligdommens By. Hvert Aar valfartede Folk til det. De kom med deres Duer, Lam og Oxer og frembare dem som Offer for Herren. Vejene til Silo, paa hvilke man i Nutiden kun sjelden ser en Vejfarende, vare da opfyldte af Rejsende. Faarenes Bræegen og Kvægets Brølen kunde høres, naar de dreves fremad mod Helligdommens By. Og Latter og Passiar fra Karavanens unge Folk blandede sig med de ældre Medlemmers mere alvorlige Samtale.

Blandt dem, som aarlig besøgte Helligdommen i Silo, vare ogsaa Elkanah og hans Hustru Hannah. Denne fortræffelige Kvinde var ikke bleven velsignet med Børn. Hvor alvorligt og oprigtigt bad hun ikke i Herrens hellige Hus! Højpræsten Eli misforstod først hendes fromme og ydmyge Begjæring, men da han lærte at forstaa Grunden til, at hun bad saa inderligt, anraabte ogsaa han Herren om at opfylde hendes Bøn. Deres Bøn blev hørt, og hendes Sorg vendte sig til Glæde. Hun fødte en Søn, som i Fremtiden skulde blive en retfærdig Dommer i Israel og en af Guds elskede Profeter. Hun kaldte ham Samuel, fordi, som hun sagde, jeg har forlangt ham af Herren. Hun havde lovet at hellige ham til Herrens Tjeneste. Medens Barnet endnu var ungt, førte hun ham til Templet og gav ham i Højpræsten Elis Varetægt. Aar efter Aar tilvirkede hun hans Klæder og bragte dem til ham. Men i al sin Glæde glemte hun ikke Herren. Vi have i Skriften hendes dejlige Bøn, der virkelig er en ophøjet Lovsang. Alle, som lærte Samuel at kjende, elskede ham. Da han var Dreng, modtog han Herrens Kaldelse i Templet. Hvem har ikke glædet sig ved at læse denne skjønne Fortælling i den hellige Skrift!

Højpræsten var en god Mand, men svag og altfor lemfældig overfor sine Børn. Hans Hjerte maa have følt Sorg og Smerte ved hans Sønners Ugudelighed. Hvilken paafaldende Forskjel paa dem og Samuel. Gjennem denne Dreng underrettede Herren Eli om hans nær forestaaende Død. En Krig udbrød med Filistrene. Arken blev mod Samuels Raad hentet

og baaret frem i Striden for at beskytte dem mod Fjenderne. Eli's Sønner dræbtes, Pagtens Ark blev tagen af Fjenderne, og disse sørgelige Nyheder foraarsagede Elis Død. Da Hustruen til den ene af Elis Sønner hørte, at hendes Mand var dræbt og Arken taget, fødte hun en Søn, som hun med døende Aandedræt kaldte „Ischabod", thi, sagde hun, „Herligheden er vegen fra Israel". Pagtens Ark blev aldrig bragt tilbage til Silo, og Herligheden havde altsaa forladt denne, den første Tempelstad. Endnu vedblev den dog i lang Tid at være Opholdssted for Præsterne og Profeterne.

Da Jeroboam havde taget Herredømmet over de ti Stammer og grundlagt det nordlige Kongerige, søgte han at vende Israel bort fra Tilbedelsen af Jehovah. I Silo levede Profeten Ahia. Denne Mand havde forudsagt, at Jeroboam vilde blive Konge over Israel. Abia, Kongens forjættede Søn, blev syg, og her er det værd at lægge Mærke til, at den ugudelige Monark, som var fuld af Ængstelse for sin kjære Søns Liv, istedetfor at vende sig til sine Afguder nu erindrede Herrens Profet i Silo og sendte sin Hustru forklædt derhen for at udspørge Ahia om Sønnens Skjæbne. Men hendes Forklædning var ikke istand til at bedrage Profeten. Han meddelte Moderen, at han havde tunge Tidender til hende; naar hun igjen traadte ind i sit Hjem, vilde Barnet dø; dette skulde ske paa Grund af Jeroboams Ugudelighed, og hans Huses Efterkommere vilde blive aldeles udryddede. Profetien blev bogstavelig opfyldt.

Historien meddeler ikke, naar den Omvæltning fandt Sted, som Jeremias sigter til i den i Begyndelsen af denne Artikel citerede Profeti; heller ikke, hvori den bestod. Men Silos Ruiner bære stiltiende Vidnesbyrd om den Kjendsgjerning, at Guds Domme have ramt dette Sted, der engang nød den Naade at have Pagtens Ark og det Allerhelligste indenfor Stadens Porte.

Det var i April 1898, at jeg i Selskab med fire andre Ældster foretog Opstigningen fra El Muckna Sletten til Toppen af Ephraims Bjerge. Opstigningen var stejl, og det var besværligt at naa op paa vore Heste; men Udsigten, der laa for os, betalte os rigelig for vor Ulejlighed. I kort Afstand fra Vejen tværs over en dyb Dal saa' vi en Ruin og nogle faa forfaldne Hytter — Alt, hvad der er tilbage af den engang saa mægtige By. Ingen Tilbedelse af Israels Jehovah høres mere. „Halvmaanen" er nu Tegnet paa Gudsdyrkelsen der. Den selvsamme Ruin, som vi se fra Vejen, har Navnet „Jami el Arbaim" — „Profetens fyrretyve Ledsagere".

I Jeremias' Dage var Silos Skjæbne og Aarsagen dertil godt kjendt af Folket. Derfor drager Profeten i sin Advarsel om den truende Skjæbne, der hang over dem selv, hvis de ikke omvendte sig, en Sammenligning med, hvad der hændtes denne By. Han siger til Folket i Jerusalem:

„Saa vil jeg gjøre dette Hus ligt med Silo og gjøre denne Stad til en Forbandelse for alle Folkefærd paa Jorden."

Profetien blev ikke ændset; men Guds Ord falder ikke uopfyldt til Jorden. Ødelæggelsen af Silo var i Sandhed et Forbillede paa Ulykken, der efterhaanden neddroges over det hele Land.

Jeg vendte min Hest, betragtede i nogen Tid med Opmærksomhed Ruinerne og tænkte paa, hvad der var sket der for mere end tre Aartusinder siden. Jeg fik et Vidnesbyrd mere om, at Gud behersker Menneskenes Lod og styrer Stæders og Rigers Skjæbne. Vi fortsatte vor Vej til Jerusalem over Ephraims og Benjamins udyrkede Steder, medens der i vort Sind kom nye Indtryk op om Israels Fald og endelige Gjenoprejsning.

Templer og Tempelarbejde.

Af Præsident John R. Winder.

I April 1892 blev jeg af det Første Præsidentskab beskikket til at medvirke til Fuldførelsen af Salt Lake Tempel, for at det kunde staa færdigt til Indvielsen den 6 April 1893.

Den 5 April, om Middagen, var Alt i Orden, og jeg meldte til Præsident Woodruff, at Templet var rede til Indvielse. Da det var kommet til det Første Præsidentskabs Kundskab, at mange Ikke-Medlemmer af Kirken ønskede at se det Indre af Bygningen, blev der udstedt omtrent 600 Indbydelser til dem med Tilladelse til at bese Templet, og mellem Klokken tre og fem om Eftermiddagen gik de næsten alle gjennem samtlige Dele af Bygningen. Denne Imødekommenhed overfor Udenforstaaende blev øjensynlig modtaget med stor Paaskjønnelse.

Den følgende Morgen ved Otte-Tiden begyndte de, som havde skriftlig Tilladelse til at overvære den første Forsamling under Indvielsen, at ankomme. Fra den 6 til den 18 April inklusive holdtes der daglig to Forsamlinger for Voxne, og de Besøgendes Antal blev af Adgangskomiteen anslaaet til ca. 70,000. Den 23 og 24 April fik Børnene i Søndagsskolerne Tilladelse til at bese Templet; Tilladelsen blev benyttet af omtrent 6000 Børn. Det samlede Antal af Besøgende udgjorde saaledes med et rundt Tal 76,000.

Den 23 Maj 1893 blev det aabnet for Tempelordinancer. Lorenzo Snow blev beskikket til Præsident og jeg til hans første Medhjælper. Jeg indtog denne Stilling til hans Død og har siden indtaget den sammen med Præsident Joseph F. Smith. I Løbet af hele dette Tidsrum, mere end ti Aar, har jeg ikke været fraværende en eneste Dag, naar Templet har været aabent for Ordinancer.

Jeg er i høj Grad interesseret i dette Arbejde og betragter det som

en særlig vigtig Del af de Aabenbaringer, der i vore Dage ere givne til Profeten Joseph Smith til Frelse for de Levende og Gjenløsning for de Døde. De følgende Uddrag af Profetens Udtalelser om dette Emne ere opmuntrende og lærerige:

Den 6 September 1842 sagde Joseph:

„Som jeg berettede eder i mit Brev, førend jeg forlod mit Opholdssted, at jeg skulde skrive til eder fra Tid til anden og give eder Underretning med Hensyn til mange Gjenstande, fortsætter jeg nu om Daaben for de Døde, da denne Gjenstand synes at beskjæftige mit Sind og stærkest paatrænger sig mine Følelser, siden jeg er bleven forfulgt af mine Fjender."

„Og nu, mine elskede Brødre og Søstre, lader mig forsikre eder, at disse Principper med Hensyn til de Døde og Levende kunne ikke ligegyldigt forbigaas, da de høre til vor Saliggjørelse. Thi deres Frelse er nødvendig og fornøden til vor Salighed, som Paulus siger angaaende Fædrene, at de ikke kunne fuldkommes uden os; ejheller kunne vi fuldkommes uden dem" (Lærd. og Pagtens Bog Kap. 128).

Ved Ældste King Follett's Jordefærd i April 1844 sagde Joseph:

„Det største Ansvar, Gud har paalagt os i denne Verden, er at søge efter vore Afdøde. Apostlen siger: „De kunne ikke fuldkommes uden os"; derfor er det nødvendigt, at den beseglende Magt bliver os overdraget til at besegle vore Børn og vore Fædre til Tidernes Fyldes store Husholdning."

„Det er nødvendigt, at de, som ere gaaede forud for os, saavel som de, der komme efter os, skulle have fælles Salighed med os. Herpaa hviler det store Ansvar, Gud har paalagt Menneskene, og derfor siger han: „Jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Ban."

„Gud har, før Jordens Grundvold blev lagt, draget Omsorg for Menneskene i Overensstemmelse med deres jordiske Vilkaar."

„Han har draget Omsorg for, at enhver Aand i den evige Verden kan blive funden og frelst; han har tilvejebragt Saliggjørelse for alle Mennesker, som ikke have syndet imod den Helligaand; og enhver Mand, som har en Ven i den evige Verden, kan frelse ham, hvis han ikke har begaaet den utilgivelige Synd. Heraf kunne I se, i hvilken Udstrækning I kunne blive Frelsere."

I den næstsidste Tale, som Joseph holdt, d. 12 Maj 1844, siger han:

„Det er ikke alene nødvendigt, at I blive døbte for eders Døde, men I maa udføre alle de samme Ordinancer for dem, som I have modtaget for at frelse eder selv."

„Der vil blive et Hundrede og fire og fyrretyve Tusinde Frelsere paa Zions Bjerg og med dem en utallig Skare, som intet Menneske kan tælle" ...

„Enhver Mand, som er bleven døbt og tilhører Riget, har Ret til at blive døbt for dem, som ere gaaede forud for ham; og naar Evangeliets Lov er adlydt her ved deres Venner, der udføre denne Gjerning som deres Stedfortrædere, saa har Herren Administratorer i Aandernes Verden til at sætte dem i Frihed."

Præsident Brigham Young sagde den 7 April 1853:

„Der vil blive et Tusinde Aar, hvori Israels Ældster ville indgaa i hellige Templer og forrette Ordinancer netop for dem, der have udført det Arbejde, de vare kaldede til at gjøre. Der vil blive Hundreder og Tusinder af Israels Sønner til at administrere i Templerne for de Afdøde. Profeten Joseph vil staa som Hoved for denne Uddeling og holde Nøglerne til den; de ere ikke tagne fra ham og ville aldrig blive det i al Evighed. Hvad enten jeg lever eller dør, vil jeg tilhøre denne Uddeling. Hvis jeg dør, ville mine Brødre eller mine Børn forrette Tempelarbejdet for mig. Jeg mister ikke Noget ved Døden; ærer eders Kaldelse i Kirken og udretter det dermed forbundne Arbejde, og jeg vil indestaa eder for en Ophøjelse lige saa god og herlig, som I kunne bede om."

Da Hjørnestenen til Salt Lake Tempel blev lagt den 6 April 1853, sagde Præsident Young:

„Men hvad ere vi her for i Dag? For at højtideligholde Kirkens Fødselsdag, for at lægge Grundstenen til et Tempel for den Allerhøjeste, saa at, naar hans Søn, vor ældre Broder, igjen skal komme her, han da maa have et Sted, hvor han kan hvile sit Hoved for ikke kun at tilbringe en Nat eller en Dag, men for at finde et Fredens Sted, hvor han kan opholde sig, til han siger, jeg er tilfreds.

Brødre, skal Menneskenes Søn være tilfreds med vort Arbejde paa denne Dag? Skal han have et Hus paa Jorden, som han kan kalde sit eget? Skal han have et Sted, hvor han kan lægge sit Hoved og hvile Natten over og dvæle lige saa længe, som han finder Behag i og være tilfreds og fornøjet med sin Boligs Herlighed."

Lærd. og Pagtens Bog, Side 456:

„Nu, hvad høre vi i dette Evangelium, som vi have annammet? En Glædes Røst! en Naadesrøst fra Himlen, og en Sandhedsrøst udaf Jorden; et glad Budskab for de Døde, en Glædesrøst for de Levende og de Døde; glædeligt Budskab om gode Ting; hvor dejlige ere deres Fødder paa Bjergene, som bringe glædeligt Budskab om det Gode, og som sige til Zion: Se, Gud er Konge. Som Duggen paa Karmel skal Guds Kundskab nedkomme over dem."

Det er meget tilfredsstillende at lægge Mærke til den tiltagende Interesse for Tempelarbejdet hos de Sidste-Dages Hellige, og at Mange paaskjønne den Lejlighed, der er givet dem til at indtræde i Herrens hellige Hus og fuldbyrde en høj og hellig Vielse Mand og Hustru imellem, en Pagt, som vil vedvare gjennem Tid og al Evighed og ikke som

i Verden, til Døden skiller dem ad uden at efterlade dem det større Haab efter Døden om en ny og evig Gjenforening.

Det vil uden Tvivl interessere de Sidste-Dages Hellige at vide, at fra Aabningen af Salt Lake Tempel i 1893 til Slutningen af September 1902 ere 726,924 Ordinancer blevne udførte deri. Det samlede Antal for alle de Templer, der nu existere, var den samme Dato naaet op til 2,447,000 Ordinancer.

---

15 December 1903.

Juletanker.

Hilsen:

„Skandinaviens Stjerne" ønsker alle sine Læsere: „En glædelig Jul". Som Dickens siger: „Det Menneske maa i Sandhed være sky og folkefjendsk, i hvis Bryst der ved Juletid ikke rører sig glade Følelser, og i hvis Sind der paa den Tid ikke vækkes nogle behagelige Minder." Julen er den Højtid, hvor man ret kan glæde sig med Børnene, med de Syge og Trængende, med de Fattige og Ringe, hvor Øjet ret kan fryde sig ved Julegranen og Julelyset, og hvor man ret mærker den ædelmodige, gavmilde og taknemlige Aand, som vi i Sandhed altid skulde søge at fremme og udvikle. Hvis du selv vil være glad og virkelig nyde Julen, prøv da med al din gode Villie at gjøre Andre glade. Gud har vist sin Godhed mod enhver af os paa forskjellig Maade, blot vi altid forstod at paaskjønne det og tage mod den udstrakte Haand; derfor have vi saa meget større Grund til at være venlige og opmærksomme mod hverandre. Lad os glæde og fryde os og som et Folk, som et Samfund, som Brødre og Søstre efter Evne gjøre godt mod hverandre indbyrdes, ja, mod den hele Menneskehed, saa mange som vi komme i Berøring med, og Herren vil give os af sine Velsignelser tusinde Fold igjen.

Saugen om Fred og Velbehag.

„Og der var Hyrder i den samme Egn, som laa ude paa Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord. Og en Herrens Engel stod for dem, og Herrens Herlighed omstraalede dem, og de bleve saare forfærdede. Og Engelen sagde til dem: frygter ikke, thi se, jeg bringer eder godt Budskab om en stor Glæde, som skal være for hele Folket, at eder er i Dag en Frelser født, som er Kristus, Herren i Davids Stad. Og dette skal være eder Tegnet: I skulle finde et Barn svøbt og liggende i en Krybbe. Og brat var der med Engelen en mangfoldig himmelsk Hærskare, som lovede Gud og sagde: Ære være Gud i det højeste, Fred paa Jorden og i Mennesker Velbehag!

Og det skete, da Englene vare farne bort fra dem til Himlen, sagde Hyrderne til hverandre: lader os nu gaa lige til Bethlehem og se det Ord, som er sket, og som Herren har kundgjort os. Og de skyndte sig og kom og fandt baade Maria og Josef, og Barnet liggende i Krybben. Og da de saa' det, fortalte de om det Ord, som var talet til dem om dette Barn. Og Alle, som hørte det, undrede sig over det, som blev sagt til dem af Hyrderne. Men Maria gjemte alle disse Ord og overvejede dem i sit Hjerte. Og Hyrderne vendte tilbage og prisede og lovede Gud for Alt, hvad de havde hørt og set, efter som der var talet til dem."

Bethlehem.

Den nuværende By er smukt beliggende paa Skraaningerne og Toppen af en Halvkreds af Høje. Overalt er den omgiven af Olivenlunde, Vingaarde, Græsgange og Kornmarker. Det er i Sandhed „Brødets Hus" — og tillige Vandets; den har ganske vist kun en mindre god Kilde — den saakaldte David-Fontæne — men den har en Vandledning, der staar i Forbindelse med Salomons Damme paa Vejen til Hebron, og som fører Vandet ud i Beholdere ved Foden af Højene. Der er ingen mere trivelig udseende By og Egn i hele det sydlige Palæstina. Selve Byen har otte Tusinde Indbyggere og ligger et lille Stykke fra den smukke Kjørevej fra Jerusalem til Hebron; for at naa den maa man kjøre op ad en Skrænt og ad en ujævn Vej, der er omgiven af Haver og et Sammensurium af Bygninger. Naar man kommer ind i Byen, bliver Vejen tilsidst saa snæver, at to Kjøretøjer ikke kunne komme forbi hinanden. Stadens Autoriteter have derfor paabudt, at alle Befordringsmidler skulle kjøre ind i Byen ad een Gade og forlade den ad en anden.

Paa flere Maader skuffes man ved Besøget i Bethlehem. En stor Del af Beboerne leve af den Handel, som de drive med de Besøgende, og aldrig saa snart stiger den Rejsende af sin Hest eller Vogn paa Pladsen foran Fødsels-Kirken (Stedet, hvor Frelseren efter Traditionen er født), førend han bliver omringet af en raabende Hob Mennesker, som hver især søger at faa sit „Offer" ind i sin Butik. Man siger, at der findes 19 forskjellige Firmaer, som forarbejde Souvenirs. Der er Oliventræs Lysestager og Halsbaand, billedskaaret Perlemor, Bægere, forarbejdede af sorte Sten fra det døde Hav, og alt dette falbydes til mere end den dobbelte Pris af, hvad man kan kjøbe det for i Jerusalem.

Saadanne Træk af Folkelivet maa man imidlertid vænne sig til at overse, hvis en Rejse i det hellige Land skal være andet og mere end en fuldstændig Skuffelse. Naar Alt kommer til Alt, generer den Slags Ting kun lejlighedsvis. Hovedformaalet med at besøge Bethlehem er ikke at unde Torvekræmmeren Søgning, men at se Stedet, hvor efter Sagnet Jesus blev født.

Fødsels- eller mere korrekt St. Maria-Kirken er en smuk paladsagtig

Bygning i Korsform, der saa godt som nogen af Roms gamle Kirker bringer En tilbage til den ældste kristne Kirkebygning. Kirken byggedes først af den byzantinske Kejser Justinianus, som døde 565 e. Kr. At dømme efter de faa tiloversblevne Piller har den engang haft en stor Kolonnade eller Forgaard med Søjler i Retning af Hovedindgangen, men det er Altsammen forsvundet, og selve Kirkens Facade viser paa en sørgelig Maade de gjennemgribende Forandringer, som Tiden har frembragt.

Saavel romerske og græsk-katholske som Armeniere have Del i denne Kirke, til hvilken der er bygget en tredobbelt Klosterbygning med en Afdeling til hver af disse tre Religionsformer.

Lige under Kirkens Korsgang er Fødselsgrotten i et underjordisk Rum, mulig en Del af et østerlandsk Herberg, hvis Stue var udhugget i Højens Sider, eller, hvad der synes mere sandsynligt, en Del af en Katakombe i Lighed med dem, af hvilke der i Egnen findes en stor Mængde. En tredobbelt Indgang fører derned med en Indgang i hver af Kirkens Afdelinger, og de staa i Forbindelse med hverandre ved underjordiske Gange. Den mest direkte Adgang er ned ad en Trappe, som udgaar fra Sydenden af den græske Tverbygning. Naar man gaar ned ad disse Trappetrin i Tusmørket, kommer man brat ind i et Rum, ca. 40 Fod langt, 12 Fod bredt og 10 Fod højt. Gulvet er belagt med Fliser, og Væggene ere beklædte med Marmor og smykkede med Tæpper og Malerier. Rummet oplyses af 32 Lamper. Ved Foden af Alteret, i dets østlige Ende, er der i Stengulvet indlagt en Sølvstjerne med Inskriptionen: Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est. (Her paa dette Sted fødtes Jesus Kristus af Jomfru Maria.) I en udhugget Niche staar et hvidt Marmoralter, udhugget som en Krybbe, der skal betegne Stedet, hvor de Vise tilbade Jesus. Naar man træder ind paa dette Sted, som Traditionen har helliget, kan selv den mest Skeptiske ikke undlade at blive opfyldt af Ærbødighed. Ved Lampernes svage Skin ses flere Nonner paa Knæ, sagte bedende mod det hellige Sted. Deres alvorlige Ansigter og Tanken om, hvad Stedet forestiller, give den Fremmede Indtryk af noget rørende og højtideligt, som man ikke føler paa andre af de hellige Steder i Palæstina undtagen maaske i Gethsemane.

Lige udenfor dette lange Rum, tre Trin lavere, er et lille Kammer eller Kapel. Traditionen siger, at Jesus blev lagt her efter sin Fødsel. Rummet er behængt med kolorerede Tapeter og Billeder. Nichen for „Krybben" ligner en af de smaa Nicher til Kister i Begravelseskapeller og ser ud til at være udhugget i Klippen. Men den virkelige „Krybbe" er forsvundet ligesom de Vises Alter i den anden Grotte. Fronten af den lille Aabning er omgivet med et Jerngitter, bag hvilket der ligger en Voxdukke, som skal forestille Kristusbarnet — ejendommeligt for Alt, hvad der er katholsk, men kun et tarveligt Surrogat for de dybere Tænkende. Hvilken Forskjel paa da og nu!

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom til Kjøbenhavn d. 28 November i bedste Velbefindende. De beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

Erik C. Henrichsen fra Provo, Utah, i Bergen.
John J. Plowman fra Smithfield, Utah, i Aalborg.
Peter B. Christiansen fra Mink Creek, Idaho, i Stockholm.
John P. Jeppesen fra Bear River City, Utah, i Aarhus.

Vi byde disse Brødre hjertelig Velkommen og ønske dem Lykke og Fremgang i deres Mission.

Afløsning. Nedennævnte Ældster ere efter en vel udført Mission hæderlig afløste fra deres respektive Konferencer med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Ole Hansen fra Aarhus, til Bear River, Utah.
Frederick G. Nelson fra Kjøbenhavn, til Brigham City, Utah.
Levi S. Andersen fra Sundsvall, til Brigham City, Utah.

Vi ønske disse Brødre en lykkelig Rejse og en hjertelig Modtagelse i deres Hjem.

Forflyttelse. Ældste Adolph A. Jensen er forflyttet fra Malmø til Aalborg Konference.

Dødsfald. **Søren Madsen** afgik ved Døden i Moroni, Sanpete Co., Utah, d. 16 Oktober 1903 af Alderdomssvaghed efter 2 Dages Sygeleje. Han var født d. 10 Januar 1813 i Skanderborg, Danmark, annammede Evangeliet i April 1876, emigrerede fra Hornstrup pr. Skanderborg 1881 og kom til Moroni, hvor han siden har levet hos sin Svigersøn og Datter. Han var Medlem af Højpræsternes Kvorum og vel anset.

Efteraarskonferencerne i Norge.

Trondhjem.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference i Trondhjem afholdtes d. 24, 25 og 26 Oktober i Rosenborggade 20. Tilstede vare Missionspræsident Anthon L. Skanchy, de 15 Ældster, som missionere i Trondhjems Konference, og 2 kvindelige Missionærer. Konferencepræsident Albert Hagen præsiderede. Mange af Kirkens Medlemmer saavel som Fremmede havde indfundet sig for at overvære Møderne.

Alle Missionærerne afgave Rapporter over deres Missionsvirksomhed; af disse fremgik det, at Udsigterne for Fremtiden vare særdeles lovende. Præsident Skanchy talede i alle Møderne og gav mange gode Raad og Lærdomme.

Søndagsskolen var godt besøgt, og Børnene besvarede Lærernes Spørgsmaal meget tilfredsstillende.

Oct. 25, 1903

Mandag Aften afholdt den kvindelige Hjælpeforening sit Aarsmøde. Den finansielle og statistiske Rapport oplæstes. Foreningen havde hjulpet mange Syge og Trængende. Tirsdag Aften afholdtes Grensmøde.

Konferencepræsident Albert Hagen afgav for Trondhjems Konference en samlet Rapport over Missionærernes Virksomhed i det sidste halve Aar; den viste, at 8,396 Skrifter og 3,924 Bøger vare omsatte; 5,831 Fremmedes Huse besøgte; 2,159 evangeliske Samtaler og 256 Møder holdte; 25 vare døbte og 5 udelukkede.

Missionærerne bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Trondhjem: Albert Hagen (Konferencepræsident), Joseph E. Jorgensen (Forstander), Ole H. Olsen, Wilford Olsen, Anna C. Widtsoe og Petroline J. Gaarden. Adr.: Rosenborggade 20, Trondhjem.

Christianssund: George A. Knudsen (Forstander) og David F. Frederickson. Adr.: Marstrandsgade 904, Christianssund.

Røros: Joseph Anderson (Forstander) og Soren C. B. Sørensen. Adr.: Røros.

Bodo: Hans J. Hansen (Forstander) og Louis O. Keller. Adr.: Bodø.

Tromsø: Hyrum A. Anderson (Forst.) og Parley P. Peterson. Adr.: Tromsø.

Levanger: Ezra P. Jensen (Forstander) og Claudie D. Michaelson. Adr.: Rosenborggade 20, Trondhjem.

Kortspil.

Af Præsident Joseph F. Smith.

En moralsk Lyde.

Jeg ønsker med al den Styrke og hele den Indflydelse, som Herren har givet mig, at tale imod Kortspil, og jeg ønsker, at det maa blive nedskrevet som et historisk Faktum, at jeg i allerhøjeste Grad misbilliger Kortspil, i hvilken Form det end forekommer, og under hvilke Omstændigheder det end finder Sted. Jeg advarer alle de Hellige derimod og især de Unge, da det er et alt for farligt Tidsfordriv, og jeg opfordrer Alle til at afholde sig derfra og søge nyttigere og sundere Adspredelse.

Det er ikke ualmindeligt, at Mænd og Kvinder, baade Unge og Gamle, tilbringe en Del af Eftermiddagen og hele Aftener med Kortspil og paa denne hensigtsløse og unyttige Maade bortødsle Dage og Timer af den dyrebare Tid.

Deres Samfundspligter — hvad enten de ere Medlemmer af Kirken eller ikke, eller de have Pligter at udrette indenfor denne eller ikke — forsømmes af Mangel paa Tid, men de have Tid til Dag efter Dag i Timer at sidde ved Spillebordet. Paa denne Maade gror Ladhedens Aand op i dem, og de blive tilsidst aldeles befængte deraf. Deres Sind daares og beruses af den Fortryllelse, som vi vide behersker alle ivrige Kortspillere, og som lidt efter lidt stænger alle aandelige eller religiøse Følelser ude af Menneskets Bryst. Disse Personer vide tilsidst ikke selv, hvor deres aandelige Interesser ere, hvadenten de ere Jøder, Hedninger eller Hellige, og det bekymrer dem heller ikke; thi Spilledjævelen har fordrevet alle alvorligere Følelser fra dem.

Et enkelt Kortspil kan maaske i og for sig ikke være synderlig skadeligt, men det er en Kjendsgjerning, at den, som stadig hengiver sig til

det, om kort Tid gribes af en uovervindelig Lyst til al Slags Spil, hvor der for dem, som vove Noget, er en Mulighed for Gevinst; den kostbare Tid spildes; Sindet sløves, og den himmelbaarne religiøse Følelse, som er nedlagt i ethvert Menneske, ødelægges. Det er alvorlige Følger, som dette Onde medfører, og de Hellige burde først af Alle holde sig derfra. Den Advarsel kan derfor ikke gjentages for ofte: Sky den Fare, som lurer i Kortspillet; thi den iboende Tilbøjelighed føder Lysten til at erholde Noget for Intet og leder til Hazardspillets og Spekulationens Afgrund.

Jeg erindrer en Mand, hvis Liv paa Grund af Kortspil nu er ruineret. Han begyndte i al Uskyldighed med et enkelt Spil, der saa blev gjentaget for at se, hvem der var den mest heldige. Men lidt efter lidt svækkedes Interessen for de smaa Indsatser; de maatte gjøres større; saa kom „Spændingen", Nervepirringen, og, for at kjøle og berolige Nerverne en Stund, maatte der Øl til. Saa blev Øllet for svagt, og Vinen traadte istedet; I kjende det gamle hebraiske Ordsprog: „Naar Satan ikke kan komme selv, sender han Vin som sit Sendebud". Vin var tilsidst heller ikke Manden nok, og han greb til mere stimulerende Drikke. Hjemmet kunde under disse Forhold ikke længere tilfredsstille hans forøgede Krav; derfor gik han ud til Pladser, hvor Lasten raadede, og hvor Feberfantasierne kunde faa rigeligere Næring. Som en Dranker, Spiller, uden Existensmidler, som et Udskud og en Skyldig, der overgives til Retten, blev han en Dag taget op fra Gaden af Politiet — dermed endte hans Historie. Hans stakkels Hustru døde, og han selv blev straffet for Mishandling af sine egne Børn. Det, som forvoldte alt dette, var ene og alene Kortspillet, der begyndte saa uskyldigt! Læg Mærke til alle de sørgelige Exempler paa Kvinder, som have forsømt deres Børn for Kortspillets Skyld, og paa Mænd, som have tilsat deres Fortjeneste og Formue ved Spillebordet — det, der drager dem, er Udsigten til ved Spil at erholde Noget for Intet, det er Lysten til at snige sig uden om ærligt Arbejde for ved Slumpetræf at komme i Besiddelse af let vundne Penge! Denne Tilbøjelighed opægges, om ikke fødes, ved Kortspil, og den udarter snart til en Spillemani, som vi alle vide leder baade til aandelig og timelig Ruin og Død. Og de Hellige gjøre Uret, hvis de paa nogen Maade tilskynde til eller deltage i et saa moralsk fordærvende Tidsfordriv. Lad os højt og tydeligt protestere mod denne Spilleaand, hvorsomhelst vi møde den, og hvis vi søge vor egen og vore Børns Frelse, lad os da lade Kortene i Fred. De ere farlige for de Hellige og burde helt forbydes i deres Familiekredse og ikke findes hverken i offentlige eller mere private Selskaber.

Men, sige I, hvad skulle vi da fornøje og adsprede os ved? Dertil svarer jeg: Saml eders Interesse om Ting og Emner, der angaa Hjemmets Hygge og Trivsel, og søg at gjøre eder fortrolige med Guds Riges Anliggender, der ere mere betydningsfulde end noget Andet. Grunder paa Herrens Lov tidlig og sent; den gode Frugt vil da ikke udeblive, og Alt, hvad I foretage eder, ville I faa Lykke til, som Salmisten siger. Se ogsaa til, at Kjærligheden til god og nyttig Literatur udvikles

i de Unges Hjerter, og sørg for, at de uddannes saaledes, at de som Læsning vælge Historie, Rejsebeskrivelser, Livserindringer og klassiske Værker i Poesi og Prosa, der baade adsprede og virke opdragende. Der findes jo ogsaa mange andre helt uskyldige Fornøjelser, saasom Musik, Sang og selskabelige Lege, for ikke at tale om passende Legemsøvelser eller Idræt.

Hvad vilde I tænke om en Person, som gjorde gjældende, at eftersom man jo skulde have Noget at drikke, saa kunde man ligesaa godt drikke Brændevin og Bajerskøl? Men vilde han egentlig være mere dadelværdig end den, som ræsonnerede saaledes, at eftersom Børn jo dog skulle have nogle Fornøjelser, saa kunne de ligesaa godt spille Kort som noget Andet, uden at tænke paa, at Spilleaanden i dem jo netop derved fristes. Jeg vilde kalde den første en Fjende af mit Hjem og en Fordærver af det borgerlige Samfund og bede ham komme i Hu, at Tørst bedst slukkes ved Vand; den anden vilde jeg kalde en letsindig Aand i Uskyldigheds Skikkelse, hvis Ræsonnement saare let kunde lægge Spiren til en skjæbnesvanger Fremtid.

Lad Aftenerne i vore Hjem blive anvendte til uskyldige Fornøjelser, og lad al Spillesyge holdes udenfor. De Unge skulde søge at finde Behag i saadanne Fornøjelser, som ere uskyldige og dog underholdende. Det er ikke sandt, at alle fornøjelige Adspredelser tillige ere skadelige. Vi skulde Alle søge at finde Behag i det, som styrker og opbygger Aand og Legeme, ikke i det, som slapper og sløver; i det, som leder opad og ikke nedad; i det, som skjærper Intelligensen og ikke bedøver; i det, som højner og forædler vor Aand og ikke fornedrer den. Derved vilde vi ogsaa behage Herren, forøge vore egne Glæder og frelse os selv og vore Børn fra mange overhængende Farer og Synder; thi som en snigende Orm lure Kortenes og alle andre onde Lasters Aander omkring vore Hjem.

(»Era«)

Uddrag af min Dagbog.

(Af Ældste Adam L. Petersen, Præsident over Aarhus Konference).

Naar vi offentliggjøre nedenstaaende Optegnelser, vedrørende Missionslivet, sker det ikke for at fremsætte noget Nyt for dem, som allerede ere bekjendte med dette Værk, men meget mere, fordi vi møde saa Mange, der virkelig tro, at vi faa stor Løn, have allehaande Fornøjelser og Adspredelser, slet ingen Ofre bringe og kun tilbringe Tiden med at spise, drikke, more os og saa forøvrigt bedrage Folk. De Tusinder af Ældster, som gaa ud for at forkynde Ordet uden Løn eller Betaling, have Alle gjort lignende Erfaringer som de efterfølgende.

Huntsville, Utah, den 7. Juni 1902. Erholdt i Dag Forespørgsel fra det Første Præsidentskab over de Halvfjerds om, hvorvidt jeg kunde udføre en Mission til Udlandet. Efter at jeg havde læst Brevet, sagde jeg til min Familie: „Jeg er rede."

Den 16. Juni. Jeg indfandt mig personlig med Svar paa Fore-

spørgsel af 7. ds., og Præsident Kimball tilraadede mig da at tage en Maaneds Tid eller saa til Forberedelse. Denne Maaned benyttede jeg til at sælge to Par Heste, Seletøj, Vogne, to Køer, et lille Stykke Land, tre Aktier i Ogden First National Bank etc., for derved at skaffe Midler til mit eget og min Families Underhold, medens jeg var borte.

Den 21. Juli. Denne Dag har været den tungeste og vel den mest mindeværdige i mit Liv. Jeg tilbragte Morgenen hos en Notarius publicus og arrangerede Alt paa bedste Maade og med den Eventualitet for Øje, at jeg ikke mere skulde komme tilbage. Kl. 11 om Form. kaldte jeg min Familie, bestaaende af Hustru og sex Børn, sammen. Børnene sang:

„Naar jeg efter Dagen lang
bringer Gud min Bøn og Sang,
Gud ser, Gud ser!"

Vi bøjede os derefter i Bøn, og under Suk og Taarer i Følelsen af den forestaaende Afsked udgøde vi vore Hjerters Følelser for vor himmelske Fader og nedbad hans Fred og Velsignelse over os; vi indviede os selv, vore Ejendele og vore Liv til hans Tjeneste. Børnene sang nu:

„Jesus var engang et Barn,
ja liden som de Smaa.
Han var ydmyg, god og ren —
de Smaa bør være saa."

Det var en Stund, som der kun gives faa af paa Jorden. Jeg lagde mine Hænder paa min trofaste Hustrus og mine kjære Børns Hoved og gav dem min Velsignelse som Ægtemand og Fader. Børnene sang atter; vi opsendte paany Bøn, og den ømme Afskedstime sluttede. Jeg kan ikke med Ord beskrive mine Følelser ved Skilsmissen fra disse rene, uskyldige Smaa, og alligevel opfylder det mig med Glæde at vide, at Herren har agtet mig værdig til at deltage i dette store Frelsningsværk for at bringe Menneskene til Kundskab om Sandheden.

Aarhus, Danmark, den 16 November 1902. Lige hjemkommen fra Byerne Fredericia og Odense, hvor flere store Møder afholdtes i de bedste Lokaler, som fandtes. Redaktører, Sagførere og Præster vare tilstede; nogle af dem talede imod os, men — ejendommeligt nok — de berørte ikke et eneste af Evangeliets Principper, som vi havde talet om. Derimod udslyngede de ærerørige Beskyldninger mod Kirkens hæderlige Ledere ved at kalde dem umenneskelige Hedninger osv. En Fremmed bad om Tilladelse til at svare dem, som havde modsagt os, og han udtalte, at vort Vidnesbyrd stod uantastet, og den Maade, hvorpaa vi bleve angrebne, gjorde det tydeligt for ham, at vi vare sande Guds Tjenere. En forhenværende Præst, Hr L . . . . ., greb min Haand, takkede mig med Taarer i Øjnene for mit Besøg og tilføjede, at han i 37 Aar havde søgt netop efter det, han nu havde fundet.

Den 18 Maj 1903. Hr. P. M. Villesen, med hvem jeg har haft adskillige evangeliske Samtaler, begjærede at blive døbt. Hans Hoved er frygtelig opsvulmet og hans højre Øje aldeles tillukket; det stammer fra

en Kirtelknude, som gjentagne Gange er bleven opereret og har efterladt et stygt Saar, næsten to Tommer langt og en Tomme dybt. Kl. 11 om Aftenen bleve trods det stærke Regnvejr han og hans Hustru døbte og senere paa Aftenen i deres Hjem konfirmerede ved Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

Den 19 Maj. Den stærke Hævelse i Broder Villesens Ansigt er helt og holdent forsvundet. Han og hans Hustru juble, og vi glæde os ikke mindre derover. (Saaret heledes paa mindre end to Uger, skjøndt Lægerne havde sagt ham, at det vilde vare Maaneder, førend det kunde blive lægt. De havde behandlet ham over fem Maaneder. Efter Daaben ophørte han at bruge deres Medicin og har ikke siden søgt dem.)

Den 11 August. Jeg er glad ved at være hjemme igjen efter at have nydt det Privilegium at være tilstede ved Indvielseshøjtiden i Christiania. Jeg takker Herren for de store Velsignelser, jeg der erholdt, og jeg takker ham for hans Tjenere, som jeg ved denne Lejlighed kom i Berøring med. Vare alle Mennesker saa gode som de, vilde vor Frelser sikkert ikke udsætte sit Komme en Dag længere. Den Aandsstyrke, jeg erholdt i Norge, skal, haaber jeg, endnu bedre sætte mig istand til at udføre de Pligter, der paahvile mig.

Den 30 August har været en velsignet Dag. Herren staar os forunderligt bi. Vort Sangkor er voxet fra et halvt Dusin Medlemmer til over tredive, og det synger udmærket. Vore Møder ere fyldte af Fremmede; mange undersøge Lærdommene, og før der er forløbet en Uge, haaber jeg, at flere ville blive tillagte Menigheden. 25 gode, ærlige Sjæle i denne Stad ere siden Nytaar 1903 ledte ned i Daabens Vande, og Udsigterne for Fremtiden ere gode.

Glem ej Bønnen.

Til min Søster i Evangeliet.

Tro ej, kjære Søster, du ene vandrer om.
selv om Verden ofte dig synes trist og tom;
husk, at Gud dig følger paa hele Livets Vej,
naar kun du gjør det rette og Bønnen glemmer ej.

Om ensom du sidder med et bedrøvet Sind,
da lad ikke Taarer rinde paa din Kind,
men bøj dig ydmygt ned og bed en stille Bøn,
vor Fader vil dig høre, naar du beder i Løn.

Stands ej paa din Vandring, om Vejen end er lang.
men gaa blot altid fremad, om Porten end er trang,
da Gud dig vil velsigne i belejlige Tid,
naar kun du kjæmper trofast igjennem Livets Strid.

4/7 1900. —l.

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).